

Bryster gav hendes Skikkelse en jomfrumoderlig Bedaarelse, der mindede om Murillos uskyldigt erfarne Madonnaer. — — — Nu lænede hun sig tilbage mod Stoleryggen, og med Henrykkelse saae han, at hendes Blik ligesom i Uro søgte hen mod den Hjørneplads paa første Række, der stod tom. Han havde forud fortalt hende, at han skulde sidde der. Og atter gled Øjnene i, Barmen løftede sig. Galdt hendes Tanker ham? Eller var det Musikkens Elverdrømme, der fangede dem ind? . . . Han syntes, han vilde give sit Liv for at vide det!

Da Symfonien var tilende, blev Lyset skruet op. Der skulde bagefter optræde et Par Sangere. For ikke at blive opdaget skyndte han sig ud af Logen.

Det havde været hans Hensigt nu at vise sig paa sin Plads i Parkettet, men i Stedet for gik han ud i den lange Promenade foran Restaurationen; og skønt han idelig blev rendt paa Ærmet af forbifarende Tjenere, der havde travlt med at ordne Buffeterne til Souper'en, opholdt han sig derude under den sidste Del af Koncerten. Han havde taget en afgørende Beslutning og var ude af Ligevægt. Han vilde ved første Lejlighed i al Oprigtighed anholde om Jytte Abildgaards Haand. Han var led ved Ungkarlelivet. Optrinet om Eftermiddagen med Fru Merck havde givet ham den endelige Afsmag for det. Han ønskede nu at komme ind i ordnede Forhold og nyde det borgerlige Familjelivs Velvære. I social Henseende vilde det desuden betyde meget for hans Fremtid, om han kunde blive optaget i en gammel, anset Familie og faa en Gehejmeraadinde til Svigermor. Hvor højadeligt hans eget Blod maaske var, — han var dog kommen til Verden paa Fødselsstiftelsen og var vokset op i en Baggaard.

Fra Salen hørtes Bifaldsklap og derpaa Drønet af det opbrydende Publikum. Et Øjeblik efter væltede Skarer af festklædte Damer og Herrer ud af Teatrets Døre og fyldte Gange og Trapper. Efter Programmet skulde der nu spises, og Buffeterne stormedes. I den følgende Time var der overalt den lystigste Trængsel, et Kaos af hvide Kvindeskuldre og sorte Herrerygge, af op-